

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் -•

••Sunday•, 08 •February•, 2015 02:31• - •Last Updated•

••Tuesday•, 10 •March•, 2015 01:35•

பின் வந்த வருடங்களில், யாமினியும் அவரது தந்தையாரும் நடனத்துக்கு எடுத்துக்கொண்ட பதங்கள் பாரம்பரிய பரத நாட்டியம் காலம் காலமாக எடுத்துக்கொண்டு வரும் பதங்கள் அல்ல. முதலில் அவை சிருங்காரம் சார்ந்ததாக இல்லலை. சிருங்காரத்தலை ஒதுக்கி விட்டால், நவரசங்களின் பாவங்களை தம் நடனத்தில் வளிப்படுத்தும் சந்தர்ப்பங்களை அந்த நடனம் தனக்கு மறுத்துக்கொள்வதாகும். யாமினிக் காக பரோசிரியர் தயாரித்துக்கொடுக்கும் பாடாந்திரம் (repertoire) பெரும்பாலும் ஆண, பெண் தெய்வங்களின் குணங்களை அல்லது தெய்வச் செயல்களை விதந்து போற்றுவனவாக இருக்கும். அடுத்து, அந்த பதங்களின் ஓவ்வொரு சொல்லும் தெய்வங்களைப் போற்றுவனவாகவும் மிக நெருக்கமான அடக்கடக்கான குணசித்திர மகிமைகளைச் சொல்வனவாகவும் இருப்பதால், சாவகாசமான நீண்ட பரதக் கலை வளிப்பாட்டுக்கு வாய்ப்பு தராதவையாக இருக்கும். இந்தப் பதங்கள் பெரும்பாலும் சங்கீத வளிப்பாட்டுக்கெனவே இயற்றப்பட்டவையாக, முத்துசாமி தீக்ஷிதர், தியாகராஜர் போன்றோரின் கீர்த்தனங்களாகவும் (உதாரணமாக நவரத்தினக் கீர்த்தனங்கள், பஞ்சரத்தினக் கீர்த்தனங்கள்) பின்னும் பாடுவதற்கென்றே இயற்றப்பட்ட தில்லானாக் களாகவும் இன்னும் சில வேதங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பகுதிகளாகவும், ஆதிசங்கராச்சாரியாரின் பஞ்சாக்ஷரஸ்ஸலோகங்களாகவும் இருக்கும். சங்கீத வளிப்பாட்டுக்கும், நடனவளிப்பாட்டுக்கான பதங்களின் இலக்கணமும் தவேயும் வேறாக இருக்கும். ஆனால் யாமினியின் பார்வை வேறாக இருந்தது அது அவருடைய தந்தையாரின் பாண்டித்யத்தாலும், புதியவை நாடும் மனத்தாலும் உருவாகப் பட்டவை.. அது வரை வேறு யாரும் பார்வை செலுத்தாத விஷயங்களைத் தான் ஆராய்ச்சி மனம் கொண்ட பரோசிரியர் கிருஷ்ணமூர்த்தியின் கண்கள் தடேம். "நமது பாரம்பரியமும், இலக்கியமும் மிக அகண்டதும் விஸ்தாரமானதுமாகும். நம் காலபதித் திராத, பார்வை பட்டிராதவை அனேகம். நாம் அவற்றில் தீவிர கவனம்

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Sunday•, 08 •February•, 2015 02:31• - •Last Updated•

••Tuesday•, 10 •March•, 2015 01:35•

செலுத தினால் , நாம் இன்று காணும் இன்றைய நவீன இலக கியத தைப் போலவே நவீன பார்வையும் சிந்தனையும் ஆழமும் கொண்டவையாக இருப்பதைக் காணலாம் என்று சொல்கிறார் யாமினி.

உதாரணமாக, “என்னடி நடந்தது?” என்று தான் தன் தலைவனிடம் செய்தியறிய தப்தனுப்பிய தன் தோழியைக் கட்டையும் களேவியில் ஆயிரம் சந்தகேங்கள் இருக்கும் அந்த சந்தகேங்கள் எண்ணற்ற கற்பனையகளுக்கு இடமும் சிலையும். காதலன் சொன்ன நேரத்துக்கு, இடத்துக்கு வரக் காணாமே, என்ன காரணம் என்று அறிந்து வர அனுப்பிய தோழி, திரும்பி வந்தவள், கலந்த தலையும், சிவந்த கன்னங்களும், அழிந்த குங்குமமும், கலந்த உடையுமாக முன்னிறுக்கிறாள் என்றால், கட்டையும் களேவி, என்னடி நடந்தது? என்று இருபதங்களே கொண்டதானாலும், ஓவ்வொரு முறையும் அந்த களேவி கட்டைப்படும் போதும், தன் ஓவ்வொரு சந்தகேத்துக்குமான சஞ்சாரி பாவத்தில் எத்தனை ரச உணர்ச்சிகளை அபிநயத்தில், முக பாவங்களிலும் எவ்வளவு நேரம் வெளிப்படுத்தலாம் என்பது நடனமாடும்பவரின் கற்பனையைப் பொறுத்தது அல்லவா? மூத்துசாமிதீ கவிதரின் “லலிதே சிம் ஹாஸன ஸ்திதே” யோ அல்லது சங்கராச்சாரியாரின் “சிவ பஞ்சாடக்ஷர ஸ்லோகமோ, தயேவங்களின் குணங்களை, பராக் கிரம செயல்களைக் கோரத் தவறும் ஸ்துதி மாலையாக இருக்கலாம். ஆனால் அந்த ஓவ்வொரு குணத்திற்கும், பராக் கிரம ஸ்தோத்திரத்துக்கும் பின்னால், ஹிந்து புராணங்களில் ஒரு நீண்ட கதையே சொல்ல இருக்கும். அந்த கதையின் விஸ்தார வர்ணனை எத்தனை வித பாவங்களுக்கு இடமும் சிலையும் என்பது கற்பனை ஆற்றலும் கலைப் பரணத்துவமும் கொண்ட ஒரு நடனமாடும்பவரின் திறமையைப் பொறுத்தது. யாமினியின் சிருஷ்டி தாகத்துக்குத் தவேலே ஒரு சின்ன இடம் தான் அது ஒரு மலையின் நுனியில் இருந்தாலும் சரி, அது போதும் அந்த நுனியில் வதைத் தகால் ஆகாயத்துக்குத் தாவும். அந்தத் தாவல் எத்தனையோ பாவங்களை அடத்ததுத் த வெளிப்படுத்தி நம் மனநாம் எதிர்பார்த்த திராத பரவசத்தில் ஆழ்த்தும். அதற்கு அவருக்குக் கிடைத்த பதமும் ஜதியும் எத்தனை வகை சிக்கலான தாளமும் எத்தனை வறோபடும் வகை ஜதிகளும் கொண்டதாக இருந்தாலும் சரி. நடன மடையின் ஒரு மலையில் தவேயின் பல அவதாரங்களில் தோன்றும் பல ரபுதரிசனங்களில் ஒன்றின் சிலார்ப்படிமமாக யாமினி சமநைத்து சலனமற்றதுத் தோன்றுவார். இப்படி ஓவ்வொரு அவதாரச் சிறப்பையும் அவரது வகைமும் சிக்கலுமான ஜதிகளுடனான சலனமும் அபிநயமும் சட்டின் மடையின் ஒரு மலையில் முடிவூபற்றும் அம்மனின் சிலையென உறநைத்து நிற்கும் போது அது மீண்டும் வெவ்வேறு வெளிப்பாடுகள் அவற்றின் முடிவில் ஒன்றிணைந்து முழுமையென பற்றத்தோற்றமாவது ஒரு அழகு. ஒரு வியாக் கியானத்தின் வெளிப்பாடும்மாகிறது. அந்த வியாக் கியானம் நடனம் மீலமான வெளிப்பாடும்மாகிறது. அது ஒரு தாளம், சங்கீதம், ஆங்கீகம், ஜதி எல்லாம் ஒருமித்த சலனமும் ஒன்றிணைந்த சலனமும்மாக முடிவென நோக்கிச் சென்று சலனம் நின்று சமதைல் பாலே என்று சொல்லத் தக்க வடிவம் பற்றத்தாகிறது. அது வகைமான ஜதிகள் கொண்டது மட்டும்ல்ல, குறிப்புணர்த்தும் அபிநயங்கள் மீலம் தவேயின் மகிமையும் குணச்சிறப்பும் சொல்லும் கதையைச் சொல்வதுமாகிறது. இதைப் பற்றி, ஒருவிமர்சகர் தான் யாமினியின் நடனத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, தன் உணர்வுகளையும் கருத்துகளையும் பின்னர் மறநைத்து தயேம் நினைவுகளிலிருந்து அரையும் குறையுமாக எழுதுவதைத் தவிரக் க அப்போதே குறித்துக் கொண்டவற்றிலிருந்து எழுதியதை மறே கோளாக காட்ட விரும்புகிறேன்.

•Written by - வங்கட் சாமிநாதன் •

••Sunday•, 08 February•, 2015 02:31• - •Last Updated•

••Tuesday•, 10 March•, 2015 01:35•

“The entire sequence of movement could not have lasted more than a minute or two in real time. The waving arm described the earth flooded by the titanic force of the Ganga, sweeping human and mammal life in its wake destroying all it touched. Then the prayer for redemption. Shiva raising an arm to twist his matted locks into a citadel, the Ganga rushing impetuously into its confines, finding itself contained, regathering its strength and then flowing at a steadily decelerating pace, suggesting unforgettably by the wave of one arm across the dancer’s seated form a la Vishnu slumbering, the other upraised towards Shiva.” (Hindustan Times, 15.8.1983).

இன்னொரு கலை விமர்சகர், L’ Aurore பத்திரிகையில்

“Yamini combines the interpretative charm of our own grand Yvette Chauvire and the personality and power of Rudolf Nureyev. She is more than that. She is the Goddess of Dance. A Goddess who invites her audience to worship her.”

என்று எழுதியது வியப்பளிக்கவில்லை.

நம் புராணங்களில் நாம் ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக அமிழ்ந்து வந்துள்ள, நம் கலைகளின் தயை வீ கத்தன்மையை நம்பியே வாழ்ந்து வந்துள்ள நாம் இம்மாதிரியான பரவசத்தின் உச்சகட்டத்தில் சொல்லமுடியாத அந்த தம் என்று சொல்லத் தக்க பாராட்டுக்களைச் சொரிந்தால் அதில் ஆச்சரியப்படத்தக்கது ஏதுமில்லை. ஆனால் ஒரு மறைக்கத்திய கலை மனது, மத உணர்வுகளையே நிய, மதச்சார்புகளையே அறவே துடைத்தெறிந்த கல்வியிலும், அறிவு சார்ந்த மனப்போக்கையும் உலக பார்வையையும் வளர்த்துத் தந்துள்ள நாகரீகத்திலும் பண்பாட்டிலும் தோய்ந்த ஒரு மறைக்கத்திய விமர்சன மனது, தன் கல்விக்கும் பண்பாட்டுக்கும் பார்வையாளர்க்கும் முற்றிலும் மாறான ஒரு சமுதாயத்திலிருந்து எழுந்துள்ள ஒரு கலை வளம்பாட்டைப் பற்றி மறைக்கண்டவாறு எழுதுவது மிகவும் அசாதாரணமான நிகழ்வாகும்.

“No doubt European imagination is exorbitantly taxed” (Ulrike Wohning).

இருப்பினும்,

“She is dance itself. A Goddess who invites her audience to worship her.” (L’ Aurore).
(தொடரும்)